

τὴν στιγμήν τῆς ἀφίξώς του· ἡ δὲ περιέργεια αὐτὴ τὴν ἀπασχολεῖ. Ἐν τούτοις, ὅσω προϋχῶρει, τοσούτω μᾶλλον ἀνεγνώριζε γνωστὰ ἀντικείμενα, καὶ ἐνδομύχως ἦτον βεβαία, ὅτι εἶναι εἰς τὴν ἔθραν τῶν προγόνων τῆς. Ἡ ἄμοξα τέλος πάντων ἔφθασεν εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ ἡ πύλη τοῦ πύργου ἤνοιχθη· ἡ φωτοχυσία, ἥτις διέλαμπεν ἐπὶ τοῦ προβαλαίου καὶ τῶν βαθμίδων, ἠκτινοβόλοι πανταχόθεν. Ὁ ἐπιστάτης παρυσίασθη εὐθύς, ἡ δὲ σύζυγος καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ περιεκύχλωσαν τὴν ἄμοξαν. Πολλοὶ ὑπῆρξαν προσήλθον πλήρεις σεβάσμου καὶ χαρᾶς· ἡ ὑπόληψις κυρίας τόσον ἀγαθῆς προσελκύει ἕκαστον πρὸς αὐτήν. Πλὴν τίς δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν παραφορὰν, μετ' ἧς ὅτε Ἐδμόνδος καὶ ὁ κόμης ἐρρίφθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν περιπολήτων ὁδοιπόρων; Τίς ἤθελε δυνηθῆ ποτὲ νὰ ζωγραφίσῃ μὲ τὰ ἀληθῆ χρώματα τοιαύτην σκηνὴν θαυμασμοῦ, καὶ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἡδονὴν μιᾶς στιγμῆς, ἥτις παρεῖχεν εἰς τὰς καρδίας ἀπάντων, ὅτι ἕκαστος ἡδύνατο νὰ ἐπιθυμήτῃ πλέον εὐχάριστον! Ἡ μήτηρ καὶ οἱ υἱοί, αἱ ἀδελφαὶ καὶ ὁ ἀδελφός, οἱ φίλοι καὶ οἱ ἐρασταὶ κατ' εὐτυχίαν ἅπαντες ἐνηγκαλισθόσαν, συνεχάρησαν, καὶ ἀπεχωρίζοντο διὰ νὰ ἐγκαλισθῶσιν ἐκ νέου τρυφερότερα.

Ὁ δὲ ἀξιαγάπητος κόμης ἔχειρε παντός ἄλλου πλειότερον κατ' αὐτὴν τὴν εὐτυχὴ ἐσπέραν. Αὐτὸς ἦτον, ὅστις, μαθὼν παρὰ τοῦ Ἐδμόνδου τὴν τῆς ἀφίξεως ἡμέραν τῆς οἰκογενείας, τὸν εἶχε προτρέψει νὰ ζητήσῃ ἄδειαν, ἐπὶ λόγῳ νὰ γενῇ κάτοχος τοῦ κληρονομηθέντος φεούδου, ἡ δὲ φωτοχυσία καὶ ἡ προϋπάντησις ἦσαν ἅπαντα ἔργα αὐτοῦ.

Κατ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ πρώτου ἔτους ἐκάστη ἡμέρα παρεῖχε τῇ εὐτυχῇ Κλημεντίνᾳ, νέας καὶ εὐαρέστους ἡδονάς. Τινὲς ἐράσμαι καὶ ἀρελαῖς γειτόνισσαι συνενούντο, εἰ καὶ σπανιώτερον, μὲ τὴν εὐάρεστον συνοδιάν των. Ἡ τε Ἀνέζα καὶ ἡ Μαρία ἀνεύρουν μετὰ ξὺ τῶν θυγατέρων, εὐγενῶν τιῶν ἀνθρώπων ἐκείνου τοῦ τόπου, συντρέφους ἀξίας ἑαυτῶν. Ἦθελον δυηθῇ ἐπίσης νὰ εὐρεθῶσιν ἐκεῖ καὶ λάτρες, πλὴν ἡ Ἀνέζα τοσούτον προκατεῖλημμένη ἡδύνατο νὰ προσηλώσῃ τὴν προσοχὴν τῆς ἀλλοτρίᾳ ἢ ἐπὶ τοῦ κόμητος; Τούτους ἀδελφούς των φίλων των ἐθεώρουν ὡς ἀδελφούς των. Ἐν τούτοις μετὰ πολλὰ ἔη ἡ Μαρία ἔμαθε νὰ διακρίνῃ τί ἔπρεπε ν' ἀποτελέσῃ τὴν εὐτυχίαν τῆς. Ὁ ἀξίεραστος ὑπάσπιστής τοῦ Λένδα, ὅστις ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ δημάρχου εἶχε συλλαβῆ καλλίστην ἰδέαν περὶ ἐκείνης τῆς οἰκογενείας, καὶ πρῶτοντος τοῦ χρόνου, ἐγένετο ἐραστής τῆς Μαρίας, καὶ μετὰ ταῦτα σύζυγός τῆς.

Μετὰ παρέλευσιν ὅω ἐτῶν ἐν τοιαύτῃ γλυκειᾷ καὶ ἡσυχῇ ὁμονοίᾳ, ὁ κόμης παρυσίασθη μίαν ἡμέραν μὲ φυσιογνωμίαν ἐκφράζουσαν ζωηρὰν καὶ εὐκρινὴν χαρὰν εἰς τὸ πρόσωπόν του. « Εἶμαι ἤδη ἐλευθερός, κυρία, εἶπε, καὶ δύναμαι ν' ἀφίθω εἰς τὸ γλυκύτερον αἶσθημα τῆς καρδίας, ὅπερ, ἂν ἤθελον, εἰσκαυσθῇ, ἂν ἡ ἀξίεραστος Ἀνέζα ἦναι ἐπίσης ἐλευθέρη, καὶ ἂν καταδέχεται νὰ δεχθῇ τὴν ἀφοσίωσιν τῆς καρδίας μου, τί ποτε δὲν δύναται ἤδη νὰ μ' ἐμποδίσῃ τοῦ ν' ἀποκατασταθῶ ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων. Ἡ κόμησσα ὑπανδρευθῇ πάλιν, τὸ ἐπιληροφηθῇ· τὸ ἐπεθύμησα ἐνδομύχως ἐν τῇ καρδίᾳ μου πρὸ πολλοῦ, ἀφωσιωμένος ὢλως εἰς τὴν ἀξίεραστον Ἀνέζαν. Πλὴν δὲν ἡδυνάμην νὰ τῇ προσφέρω παρὰ χεῖρα ἐλευθέρην παντός ἐλέγχου· οἱ δεσμοὶ τῆς καρδίας διαρρήχθεντες ἅπασι καὶ εἰς τοιοῦτον σκληρὸν τρόπον, δὲν εἶχον λύσει καὶ

τούς τῆς θρησκείας. Ἐν τούτοις μία ἄδεια κατορθώνει τοῦτο· θέλω τὴν ἐπιτύχει εὐκόλως. »

Εὐτυχῆς, μυριάκις εὐτυχῆς ἡ Κλημεντίνη! ἔχαρ' ἕκτοτε χαρμωδέως διὰ τῆς συζύγου τῆς Ἀνέζας μετὰ τοῦ καλητέρου ἀνδρός, μετ' ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἡ ἀθάλα καρδιά τῆς εἶχεν ἐκλέξει, ἅμα ἐγένετο ἐπιθεκτικὴ αἰσθήματος.

Ἡ εἰρήνη ἀπεκατέστη εὐθύς. Ὁ Ἐδμόνδος εἶχε κάμει ἐκλογὴν τινα· ἐγνώριζε πρὸ πολλοῦ τὴν σύντροφον, τὴν ὁποίαν ἡγάπησεν ἀνευ ἐλπίδων εἰς καιρὸν ὀλιγώτερον εὐτυχῇ, καὶ ἠδολόγησε τὴν τύχην. τὴν ὁποίαν ἡδύνατο νὰ συμμερισθῇ μετ' αὐτῆς. Συνηνώθη μετὰ τῆς οἰκογενείας, ἡ δὲ Κλημεντίνη εἰς τὰ ἔσχατα τοῦ γήρατος ἔζητεν ἡσυχος, χαίρουσα διὰ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ χαρὰν τῶν τέκνων τῆς.

Καθὼς ἡσυχὸν τι βύκιον, τὸ ὁποῖον ὁρμητικοὶ ἄνθρωποι ἐξωκοιτιζόντες παρὰ σπουρῶσιν ἀλληλοδιαδόχως ἐπὶ τῶν πεδιάδων καὶ τῶν λειμῶνων, καὶ διασκορπίζουσιν αὐτὸ μυριτρόπως ἐπὶ τῶν ἀνωμάτων καὶ πετρῶδων ὁδῶν· ἀφοῦ δὲ κοπᾶσιν οἱ ἄνθρωποι, ἀναλαμβάνει τὸν συνήθη ῥότον του, καὶ ἀρχίζει ἐκ νέου ἡσυχως νὰ βῇ. ἔρπον μετὰ ξὺ τῶν λειμῶνων ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἵεων, αἵτινες τὸ ἐπισκιάζουσιν, ἐνῶ αἱ ἐσπεριναὶ ἀκτίνες ἀντανακλῶνται ἐπὶ τῶν κυμάτων πολυτρόπως, οὕτως ἡ Κλημεντίνη διήγαγεν ἡμέρας γαληνισίας ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἰδίας οἰκογενείας, καὶ ἔχαρ' περὶ τὰ ἔσχατα τοῦ βίου εὐτυχίαν, τῆς ἐσποίας βεβαίως ἦτον ἀξία διὰ τὴν σταθερότητα καὶ ἀνοχὴν τοσούτων δυστυχιῶν.

ΤΕΛΟΣ.

ΤΟ

ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟΝ.

(Περιηγήσεως ἐντυπώσεις).

..... Ὁ μοναχὸς Ἰωάννης Μάριος μὲ ἡρώτησεν, ἂν ἐπεθύμουν νὰ ἐπισκερθῶ τὸ κοιμητήριον· ἡ νύξ ἦτον ἤδη προχωρημένη, ὅπερ, ἐκεῖνος μὲν ἐθεώρει ἴσως ὡς τὸ μόνον κώλυμα τοιαύτης ἐπισκέψεως, ἐγὼ δὲ ὡς εὐνοϊκὴν μάλιστα εὐκαιρίαν. Ἐδέχθην λοιπὸν τὴν πρότασίν του. Ἀνοίγων δ' ἐκεῖνος τὴν θύραν τοῦ κοιμητηρίου, μ' ἐμπόδισεν ἐπὶ μικρὸν νὰ προχωρήσω, καὶ τῇ μ. ἡ τῶν χειρῶν λαβὼν με τοῦ βραχίονος, μ' ἐδείκνυε διὰ τῆς ἐτέρας εἰς τὸ βάθος τοῦ κοιμητηρίου μοναχόν, ὁρῶσόντα τὸν ἴδιον τάφον. Εἰς τὸ θέαμα τοῦτο ἔκειτο ἀκίνητος πρὸς στιγμήν ἐρωτήσας δ' ἀκολούθως τὸν συνοδεύοντά με μοναχόν, ἂν ἐδυνάμην νὰ διαβῶ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, καὶ τυχὼν ἀπαντήσεως καταφατικῆς, τὸν παρεκάλεσα ν' ἀποσυρθῇ, αὐτοῦ δὲν τὸν δυσηρέστη. Ἡ πρότασίς μου ἀντὶ ἀδιακρίτου ἐράνῃ μάλιστα εὐχάριστος πρὸς αὐτόν, καταβεβλημένον ἤδη ὑπὸ τοῦ καμᾶτου ὄντα. Ἐμείνα λοιπὸν μόνος.

Ἡ πόρουν κατ' ἀρχάς πῶς νὰ πλησιάσω τὸν θυμὸν μου· ἀλλ' ἅμα προειχώρησα βήματά τινα πρὸς αὐτὸν παρατηρήσας με ἐκεῖνος, ἐστράφη πρὸς ἐμὲ, καὶ ἐρεῖσθεις ἐπὶ τοῦ λίσσου του, περιέμενε νὰ τοῦ ἀποτεινῶ τὸν λόγον. Ἡ ἀμηχανία μου ὑψῶνε ἐκ τούτου· ἀλλ' ἐσκέφθην, ὅτι, παρατείνων τὴν σιωπὴν μου, θὰ καθιστάμην γελοῖος· λύσας λοιπὸν αὐτὴν,

— Πολὺ ἐξώρας, πάτερ μου, τῷ εἶπον, κατὰ γίνεσθαι εἰς τὸ ἀνιερὸν τοῦτο ἔργον· νομίζω, ὅτι μετὰ τούτων ἡμερησίων σου σκοποῦς καὶ τὰς βασιάνους ὅσας ὑποφέρεις, ἀπόλυτον ἔχεις ἀνάγκην νὰ δαπανήσῃς ἀναπαυόμενος τὰς ὀλίγας ὥρας, αἵτινες σοὶ ἀπολείπονται ἐκ τῆς προσευχῆς· ἄλλως τε, πάτερ, προσέθεκα μειδιῶν, διότι ἐβλεπον ὅτι ἦτον ἔτι νέος, οὐδὲ κατεπιείγον φαίνεται τὸ ἀπασχολοῦν σε ἔργον.

— Ἐδῶ, τέκνον, με λέγει ὁ μοναχὸς μεμστονὸν στοργῆς καὶ θλίψεως ὕψος, δὲν θιγέσκουν πάντοτε πρῶτοι οἱ πρεσβύτεροι, οὐδὲ κατὰ τάξιν πρωτοτοκίας ἐρχονται εἰς τὸν τάφον οἱ θνητοί. Ὁρύττω δ' ἤδη τὸν τάφον μου, διότι ἴσως εὖτοι τάχιον μ' ἐπιτρέψει ὁ Κύριος νὰ κατέλθω εἰς αὐτὸν, ἔτοιμον ἤδη ὄντα.

— Πάτερ μου, ἐπανάλαβον ἐγὼ, σύγγνωθι, ἀ, καὶ τοι εὐσεβῆ ἔχων τὴν καρδίαν, δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς τοὺς κανόνας καὶ τὰς ἱεράς παραδόσεις καὶ ἐπομένως πιθανὸν ἢ γνώμη μου νὰ ἦναι σφαλὲρὰ, ἀλλὰ νομίζω, ὅτι ἡ αὐταπάρνησις, τὴν ὁποίαν τὸ τάγμα, εἰς ὃ ἀνήκεις, ἀπαιτεῖ, δὲν φθάνει μέχρι τοῦ κατὰ τῆς ζωῆς μίσους.

— Ὁ ἄνθρωπος εἶναι κύριος τῶν πράξεων, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν του, ἀπήντησεν ὁ μοναχός.

— Ἀλλ' ἡ ἐδική σου ἐπιθυμία, πάτερ, εἶναι πολὺ ἀναρὰ.

— Διότι εἰκονίζει τὴν καρδίαν μου.

— Ὑπέφερας λοιπὸν πολλὰ ;

— Διηνεκῶς ὑποφέρω.

— Ἐνόμιζα ὅτι ἡ ψυχικὴ γαλήνη μόνη κατοικεῖ τὴν Μοῆν ταύτην.

— Ω ! ἡ ὑψὶς τοῦ συνειδότης παντοῦ ἐμφιλοχωρεῖ.

Θεωρήσας προσεκτικώτερον τὸν μοναχὸν ἐκεῖνον ἀναγνώρισα ὅτι ἦτον ὁ αὐτός, ὃν εἶχαν ἰδεῖ τὴν νύκτα εἰς τὴν ἐκκλησίαν προσπίπτοντα πρὸ τῶν εἰκόνων καὶ δεόμενον ἐν ἰλοφυρμοῖς. Με ἀνεγνώρισε δὲ καὶ ἐκεῖνος.

— Ἦτο τὴν νύκτα ταύτην εἰς τὸν ὄρθρον ; με λέγει.

— Πλησίον σου μάλιστα, ἀν δὲν ἀπατώμαι.

— Με ἤκουσας λοιπὸν στεναζόντα.

— Σὲ εἶδον κλαίοντα.

— Τί λοιπὸν τότε περὶ ἐμοῦ ἐστοχάσθη;

— Ὅτι ὁ Θεός, ἴλεως πρὸς σὲ γενόμενος, σὲ καθίστα ἱκανὸν νὰ χύνης δάκρυα.

— Ναί ! ναί ! ἀρ' οἶσιν με ἔδαψίλευσε τὴν χάριν ταύτην, νομίζω ὅτι ἡ κατ' ἐμοῦ ὀργή του μετριάζεται.

— Ἀλλ' ἀπεπειράθης ποτέ, τὸν ἠρώτηται ν' ἀνακουρίσῃς τὰς θλίψεις σου, ἐκμυστηρευόμενος αὐτάς εἰς τινα τῶν ἀδελφῶν σου ;

— Ἐκαστος ἐνταῦθα φίλε, φέρει ἐπὶ τῶν ὧων φορτίον πρὸς τὰς ἰδίας δυνάμεις σύμμετρον· ἡ δ' ἐλαχίστη εἰς τοῦτο ὑπ' ἄλλου γενομένη προσθήκη δύναται νὰ τὸν ἀπολέσῃ.

— Ἀλλ' ὅμως πολὺ ἤθελε τοῦτο σὲ ὠρλήσει.

— Τὸ πιστεύω ὅσον καὶ σύ.

— Μέγα τι εἶναι, ἐξηκολούθησα διὰ τὸν πάσχοντα καρδία συμπονοῦσα αὐτὸν, χεῖρ φιλικῶς τὴν χεῖρά του σφίγγουσα.

Καὶ λαβὼν, ἐσφίξε τὴν χεῖρά του· ἀλλ' ἐκεῖνος, ἀποσύρας αὐτὴν ἡρέμα καὶ συσταυρώσας ἐπὶ τοῦ στήθους τοὺς βραχίονας, με προσέβλεπεν ἀτενῶς, ὡς θέλων διὰ τῶν ὁμμάτων του εἰς τὰ ἄδυτα τῆς καρδίας μου νὰ εἰσδύσῃ.

— Συμφέρων ἡ ἀδικρισία σὲ κινεῖ ; με λέγει· εἶσαι ὀντως ἀγαθός, ἡ ἀπλῶς φιλοπράγμων ;

Οἱ λόγοι του εὖτοι μ' ἐνέπλησαν λύπης.

— Τὴν χεῖρά σου, πάτερ, τῷ λέγω, τὴν χεῖρά σου δός με δι' ὑστάτην φορὰν . . . καὶ ὑγιάινει. Ἀπεμακρυνόμεν ἤδη, ὅτε,

— Ἀκουσε, ὑπολαβόντις ἐκείνου, ἐστάθην. Ἐλθὼν δὲ πρὸς με, δὲν θέλω, με λέγει, νὰ εἰπωσιν, ὅτι μοὶ προσεφέρθη μίσον παρηγορίαν, ἐγὼ δ' ἀπέβαλα αὐτὸ, οὐδ' ὅτι ὁ μὲν Θεός σ' ἐπέμψεν πρὸς ἐμὲ, ἐγὼ δὲ, δυστροπῶν, δὲν ἐδέχθην τὴν προσφορὰν σου. Ἐπραξας πρὸς ἕνα δυστυχῆ ὅτι οὐδεὶς ἀπὸ ἐξ ἡδὴ ἐτῶν πρὸς αὐτὸν ἔπραξεν· ἐσφίξας τὴν χεῖρά του σ' εὐχαριστῶ. Εἰπὼν δὲ πρὸς τὸν δυστυχῆ τοῦτον, ὅτι ἴσως ἢ διήγησις τῶν δεινῶν του ἐπιφέρει ἀνακούφισιν εἰς αὐτὰ, ἀπέκτινας τὸ δικαίωμα νὰ τ' ἀκούσῃς. Ἦδη μὴ διακόψῃς με πλέον ἐν μίσῳ τῆς διηγήσεώς μου, λέγων μοι ἀρκεῖ . . . Ἀκουσε αὐτὴν μέχρι τέλους, ἐπειδὴ, ὅτι πρὸ τοσούτου ἤδη χρόνου κεκρυμμένον ἐν τῇ καρδίᾳ φυλάττω, ἀπόλυτον ἔχει ἀνάγκην νὰ ἐξεέλθῃ αὐτῆς. Ὁταν δ' ἀποπεριτώσῃ τὴν διήγησίν μου, φύγε, φύγε πάραυτα χωρὶς νὰ μάθῃς τὸ ὄνομά μου, χωρὶς νὰ μ' εἴπῃς τὸ ἐδικόν σου τοῦτο ζητῶ παρὰ σοῦ.

Τὸ ὑπεσχεθῆν. Ἐκαθίσθημεν λοιπὸν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων μνημείου ἡγουμένου τινός· ἐστήριξεν ἐπὶ μίχρον ὁ μοναχὸς διὰ τῶν χειρῶν τὸ μέτωπον· κατὰ τὴν κίνησιν δὲ ταύτην τῆς καλυπτεινότης τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ κορδύλης πρὸς τὰ ὀπίσω πεσούσης, ἐδυνήθη, ὅτε ἀκολούθως ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, νὰ παρατηρήσῃ ἀνέτῳς αὐτόν. Ἦτο δὲ νέος γενειῆτης καὶ μελανόφθαλμος· ὁ ἀσκητικὸς βίος, ἰσχυρὸν καὶ κάτωχρον καταστήσας αὐτόν, ὄσῃς εὐμορφίας τὸν ἐστέρησε, τοσαύτην προσέθηκεν ἐκφραστικότητα εἰς τὴν φωτισγνώμην του. Ἐν ὀλίγοις ἦτο γνήσιον ἀντίτυπον τῆς κεφαλῆς τοῦ Γκλαούρη, ἐκ τῆς περιγραφῆς τοῦ Βύρωνος ἐρπυσταζόμεν αὐτὴν.

— Περιττὸν ὅλως με λέγει, νὰ μάθῃς τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς μου καὶ τὴν χώραν τῆς κατοικίας μου. Τὰ ὅποια μέλλω νὰ σὲ διηγηθῶ συμβάντα ἔλαβον

χωραν πρό ἐπὶ τῶν ἡμῶν τότε εἴκοσι καὶ τετραεῖς.

Ἦμῃν πλούσιος καὶ ἀνῆκον εἰς διάσημον οἰκογένειαν ὅμα τὰς ἐν τῷ γυμνασίῳ περατώσας σπουδάς μου, ἐρρίφθη εἰς τῆς κοινωνίας τὸ στάδιον, τὸν μὲν χαρακτῆρα εὐτολμον, τὴν δὲ κεφαλὴν ἐξημμένην καὶ τὴν καρδίαν μεστὴν παθῶν ἔχων, τιτωρακισμένος δὲ καὶ μὲ τὴν πεποίθησιν, οἱ οὐδὲν ἐπὶ πολὺ ἐδύνατο ν' ἀντιστῇ πρὸς ἄνθρωπον πλούσιον καὶ ἐπίμονον. Τὰ πρῶτα τοῦ βίου μου συμβάντα συνετέλεσαν δυστυχῶς, ἵνα ἐμπεδώσωσιν ἐνὶ μᾶλλον τὴν γῶμῃν μου ταύτην.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος τοῦ 1825 ἔτους, ἀγροκήπιον γειννάζον πρὸς τὸ τῆς μητρός μου, πωλούμενον ἡγοράσθη παρὰ τοῦ στρατηγοῦ Μ. . . Τὸν στρατηγὸν τοῦτον εἶχον συναντήσῃ ἀλλοτε εἰς τὴν κοινωνίαν ἄγαμον ἐπὶ ἥτο δ' ἀνὴρ σοβαροῦ καὶ αὐστηροῦ χαρακτῆρος, συνεθίσας ἐκ τῆς διηγεοῦς τῶν πεδίων τοῦ Ἀρεως θέας τοὺς μὲν ἄνδρας ἰσους τῷ ἐνὶ, τὰς δὲ γυναῖκας ἴσας τῷ μηδενὶ νὰ λογιζται. Εἰκάσας ἐκ τούτου ὅτι ἐνυμφεύθη στρατηγοῦ τινος ἴσως τὴν χήραν, ἵνα μετ' αὐτῆς δύναται ἀνέτως περὶ τῆς μάχης τοῦ Μαρέγκου καὶ τῆς Ἀουστερλίτζης νὰ ὁμιλῇ, μικρὰν ἤλπιτα τὴν ἐκ τῆς ἀποκρίσεως τοιούτων γειτόνων τέρεψιν, ὅτε μετὰ τινος ἡμέρας ἐπισκεφθεὶς ἡμᾶς ὁ στρατηγὸς τὴν τῆς ἐγκαταστάσεως λεγομένην ἐπίσκεψιν, ἐπαρουσίασεν εἰς τὴν μητέρα μου ὁς σύζυγόν του πλάσμα οὐράνιον, ἰδανικῆς ὠραιότητος.

Ἐγνώρισας φίλε τὸν κόσμον, ἐγνώρισας τὴν ἀλόκοτον ἠλικίαν σου καὶ τὰς περὶ τιμῆς παραλόγους ἀρχὰς του, ὀριζούσας τὴν μὲν περιουσίαν τοῦ πλησίον, ἥτις μόνον τὴν ἡδονὴν αὐτοῦ ἀποτελεῖ, νὰ σεβώμεθον, ἐπιτρεπούσας δὲ νὰ στερωμένον αὐτὸν τὴς συζύγου του, ἅπασαν αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν ἀποτελούσης. Ἀφ' ἧς στιγμῆς εἶδον τὴν Κυρίαν Μ. ἐλησμόνησα τὸν χαρακτῆρα τοῦ συζύγου της, τὰ πενήκοντά του εἶη, τὰς δάφνας ὅσας ἔδρεψεν εἰς τὰ πεδία τῆς μάχης, ὅτε ἡμεῖς νήπια ἐκλαυθυμίζομεν εἰς τὰς κοιτάδας μας, τὰς εἴκοσι τοῦ σώματός του πληγὰς, τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἐνῷ ἡμεῖς ἐθελάζομεν τὰς τροφὰς μας, ἐλησμόνησα τὴν ἀπαλπισίαν τῶν γυναικῶν του ἡμερῶν, ἐλησμόνησα, ὅτι ἐμελλον καταγελαστον ὅλως νὰ κατατιγῇ αὐτὸν περὶ τὰ τέλη βίου τοιοῦτον ἐδόξου, τὰ πάντα ἐλησμόνησα, περὶ ἐνός καὶ μόνου, περὶ τῆς πρὸς τὴν Καρολίαν ἀγάπης μου σκεπτόμενος.

Τὰ κτήματα τῆς μητρός μου ἔγεινιάζον, ὡς προεῖπον, πρὸς τὰ τοῦ στρατηγοῦ· τοῦτο ἐχρησίμευσεν εἰς ἐμέ ὡς εὐλογοφανὲς πρόφασιν συχνῶν ἐπισκέψεων. Ὁ στρατηγὸς μ' ἐτίμησε μὲ τὴν φιλίαν του· ἀλλ' ἤμην τοσεῦτον ἀγνώμων, ὥστε τὴν φιλίαν του ταύτην προσεπαθὺν νὰ μεταχειρισθῶ ὡς μέσον, ἵνα, στερηθῶς αὐτὸν τῆς ἀγάπης τῆς συζύγου του, προσκίτσω αὐτὴν ἐγώ.

Ἡ Καρολίνα ἐκυσφόρει· ὁ δὲ στρατηγός, σεμνυόμενος ἤδη μᾶλλον ἐπὶ τῷ μέλλοντι κληρονόμῳ αὐ-

τοῦ ἢ ἐπὶ ταῖς λαμπραῖς του νίκαις, ἔτριφε πρὸς τὴν σύζυγόν του ἔξωτα ἐνθερμότερον, λαβόντα ὅλως πατρικὸν χαρακτῆρα. Ἡ δὲ Καρολίνα ἐφύετο πρὸς αὐτὸν ὡς γυνή, ἥτις, καὶ τοι μὴ καθιστώσα τὸν σύζυγόν της εὐδαίμονα, οὐδεμίαν ὁμῶς παρέχει εἰς αὐτὸν ἀφορμὴν παραπόρων. Τὴν μεταξὺ τῶν αἰσθημάτων τῶν δύο συζύγων σχέσιν ταύτην ἀνακαλύψας διὰ τοῦ ἀσφαλοῦς βλέμματός τοῦ ἔχοντος συμφέρον τὰ πάντα νὰ δῇ, ἤμην ἤδη πεπεισμένος, ὅτι ἡ Κ. Μ. δὲν ἡγάπα τὸν στρατηγόν· διὸ καὶ παράδοξον μάλιστα μοὶ ἐφάνετο ὅτι τὰς πρὸς αὐτὴν περιποιήσεις μου ἐδέχετο μετ' εὐγενείας μὲν, ἀλλὰ καὶ ἄκριτος ψυχρότητος. Οὐδόλως ἐπέζητει τὴν παρουσίαν μου, ἄρα οὐδεμίαν ἐκ ταύτης ἡτθάνετο ἡδονὴν, ἀλλ' οὐδ' ἀπέφευγεν αὐτὴν, οὐδένα ἄρα τῇ ἐνέπνευεν αὐτὴ φόβον. Οἱ ὀφθαλμοί μου ἀτενῶς πρὸς τοὺς ἰδικούς της προστωμένους, συνήντων πολλάκις αὐτοῦς τυχαίως ἐκ τοῦ ἐργοχείρου ἢ τῶν ἐλεφαντουργῶν τμημάτων τοῦ κλειδοκυμβάλου της ἔγειρομένους, πλὴν τὸ βλέμμα μου, ὡς φαίνεται, εἶχε πλέον ἀπωλέσει τὴν ἐπαγωγὸν ἐκείνην δύναμιν τὴν ὁποίαν κυρίαι τινές πρὸ τῆς Καρολίνας ἀπέδιδον εἰς αὐτό.

Τὸ θέρος παρῆλθεν οὕτως· ἐπειδὴ δ' εἰ πόθοι μου εἶχον καταντήσῃ ἀληθῆς ἔρως, τὴν πρὸς ἐμέ ψυχρότητα τῆς Καρολίνας ἐθεώρησα ὡς πρόκλησιν ἐρωτικῆς πάλης, εἰς τὴν ὁποίαν προθύμως περιεπλέχθη, ὡν φύσει βαιῶν χαρακτῆρος. Ἀλλὰ λεπτὸν δυσπιστίας μειδίαμα, ἐπὶ τῶν ῥοδίνων χειλῶν της κατὰ τὰς πρώτας μου πρὸς αὐτὴν ἐρωτικὰς λέξεις προφανόμενον, μ' ἀφῆρει τὴν τόλμην νὰ τῇ ὁμιλήσω περὶ ἔρωτος· ἀπαφάσισα λοιπὸν νὰ τῇ γράψω· ὅθεν, ἐσπέραν τινὰ ἀνείλιξας γραμματίον ἐντὸς τοῦ ἐγχειρίου της, τὴν πρᾶϊν τῆς ἐπαύριον συνομιλῶν μετὰ τοῦ στρατηγοῦ, παρτίθρουν προσηκτικῶς αὐτὴν, ὅτε τὸ ἐξελίττεν ἵνα ἀναλαβὴ τὴν ἐργασίαν της. Εἶδον ὅτι οὐδόλως ἠρυσθίσει ἀναγινώσκουσα τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ γραμματίου μου, ὅτι οὐδόλως συνεκινήθη, θέτουσα αὐτὸ ἐντὸς τοῦ κόλπου της· δυσδιόρατον μόνον μειδίαμα πρὸς στιγμὴν συνέστειλε τὰ κορᾶλλινὰ της χεῖλη.

Παρατηρήσας, ὅτι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας ἐπεθύμει νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ, ἀπέφευγον ὡς ἐδυναμην αὐτὴν. Τὸ δ' ἐσπέρας, ἐκείνη μὲν καθημένη μετ' ἄλλων κυριῶν φίλων της περὶ τινα τράπεζαν ἐργάζετο, ὁ στρατηγὸς ἀναγινώσκων ἐφημερίδα τινὰ, ἐγὼ δ' εὐρίσκωμην εἰς ὀλιγόφωτον τῆς αἰθούσης γωνίαν, ὅπου ἀπαρτίρητος ἐδυναμην ἀνέτως νὰ θεωρῶ τῆς Καρολίνας, ἥτις μετ' ὀλίγον ζητήσά με ἐντὸς τῆς αἰθούσης διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ εὐροῦτα.

— Λαβετε παρακαλῶ, τὴν καλοσύνην, Κύριέ μου με εἶπε, νὰ με σχεδιάσετε δύο γράμματα Γοτθικοῦ σχήματος διὰ τὴν γωνίαν τοῦ βνομάκτρου μου, ἐν Κ. καὶ ἐ Μ.

— Εὐχαρίστως Κυρία μου, ἀπεκρίθην.

— Ἀλλὰ με ἀναγκαίον ἀπόψε· ἀμέσως μάλιστα ἐπεθύμουν νὰ τὰ εἶχον. Πλησιάζετε, παρακαλῶ. Ἀπομακρύνετε δὲ πλησιόθεν τῆς μίαν τῶν φίλων

της μὲ προσέφερε τὴν κενωθείσαν θέσιν, λαβὼν ἐγὼ ἔβραν, ἐπορεύθην· καὶ ἐκάθησα ἐκεῖ. Μ' ἔδωκε γράφειδαν.

— Ἀλλὰ στεροῦμαι χάρτου, Κυρία μου.

— Λάβετε καὶ χάρτην, μὲ λέγει δίδουσά μοι ἐπιστολὴν, ἔγκλεισιον εἰς ἀγγλικὸν φάκελλον· στοχασθεὶς κατ' ἀρχάς, ὅτι ἦτον ἀπάντησις πρὸς τὴν πρωΐν μου ἐπιστολὴν, ἀπεσφράγισα μεθ' ὅσης ἐδυνάμην περισσοτέρας ψυχρότητος τὸν ἀποκρύπτοντά μοι αὐτὴν φάκελλον· πλὴν παρ' ἐλπίδα εὔρον ἐντὸς αὐτοῦ τὴν ἰδίαν μου ἐπιστολὴν! Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Καρολίνα, ἐγερθεῖσα ἡτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ τῆς αἰθούσης.

Μετακαλίσας αὐτὴν,

— Κυρία, ἡ εἶπον, τείνων ἐπιδεικτικῶς πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρα μ' ἔδωσατε χωρὶς βέβαια νὰ προσέξῃτε ἐπιστολὴν φέρουσαν τὴν ὑμετέραν ἐπιγραφὴν. Ὁ φάκελλος μὲ ἀρκεῖ διὰ νὰ σχεδιάσω τὰ ποῖα μ' ἐζητήσατε γράμματα.

Παρατηρήσασα δ' ἐκείνη ὅτι κατὰ τοὺς λόγους μου τούτους, ὁ στρατηγὸς διακόπτων τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐφημερίδος του, ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς, μ' ἐπλησίασε μετὰ σπουδῆς καὶ λαβοῦσα ἐκ τῆς χειρὸς μου τὴν ἐπιστολὴν. καὶ παρατηρήσασα δῆθεν τὴν ἐπιγραφὴν,

— Αἱ ναί, εἶπε μετὰ πλείστης ὁσος ἀδιαφορίας, εἶναι μία ἐπιστολὴ τῆς μητρός μου.

Ὁ στρατηγὸς ἐξηκολούθησε τὴν διακοπεῖσαν ἀνάγνωσιν τοῦ Γαλλικοῦ ταχυδρόμου· ἐγὼ δ' ἤρχισα νὰ σχεδιάζω τὰ ζητηθέντα στοιχεῖα.

Ἡ Κυρία Μ. . . ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης.

Ἐπαχθεὶς, πιστεύω, σοὶ εἶναι αἱ λεπτολογίαι μου αὗται, μὲ λέγει. διακόπτων τὴν διήγησίν του ὁ μοναχὸς, καὶ ἀπορεῖς ἕως ἀκούων αὐτάς ἀπὸ τοῦ στόματος ἀνθρώπου, φέροντος ἔνδυμα μοναχοῦ καὶ καταγινομένου εἰς τὴν ὄρυξιν τοῦ ἰδίου τάφου· ἀλλ' αἷτιον τούτου εἶναι ὅτι ὑστάτη τῶν ἄλλων ἀποσπᾶται τοῦ κόσμου ἡ καρδία, ὑστάτη δ' ἀπὸ τῆς καρδίας ἀποσπᾶται ἡ ἀνάμνησις.

— Αἱ λεπτομέρειαι αὗται, ἀπεκρίθην ἐγὼ, καθὼ ἀληθεῖς, μ' ἐνδιαφέρουσι μάλιστα· ἐξακολούθησον.

— Τὴν ἐπιούσαν ἐξυπνίσθην περὶ τὴν ἔκτην τῆς πρωίας ὥραν ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ, ὅστις φέρων τὴν κυνηγετικὴν τοῦ ἐνδυμασίαν ἦλθεν ἵνα μοὶ προτείνῃ μικρὰν ἐκδρομὴν εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Κατ' ἀρχάς ἡ ἀελπιὸς ἔλευσίς του μ' ἐτάραξεν ὀλίγον· ἀλλὰ τοσοῦτον ἡ φωνὴ του διετῆρει τὸν συνῆθη τόνον τῆς εἰλικρινοῦς αὐτοῦ ἀγαθότητος, ὥστε ταχέως καθησυχάσας, ἐδέχθην τὴν πρότασίν του καὶ ἀνεχωρήσαμεν.

Ὁδεύοντες, περὶ διαφόρων ἐσυνομιλοῦμεν πραγμάτων· ὅτε δὲ πλεόν ἐμέλλομεν ν' ἀρχίσωμεν τὴν θῆραν, ἐσταθμῆμεν ἵνα γεμίσωμεν τὰ πυροβόλα μας.

Ἐνῶ εἰς τοῦτο κατεγινόμεθα, ὁ στρατηγὸς μὲ προσέβλεψεν ἀτενῶς. Τὸ ἀτενέες του τοῦτο θλέμμα μ' ἐνέπληξε δειλίας. Τί διανοεῖσαι, τῷ εἶπον, στρατηγέ;

— Διανοοῦμαι, μ' ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, ὅτι πολὺ ἄ-
ΤΟΜ. Ε'. (Φυλλάδιον 104.)

φρων πρέπει νὰ ἦσαι, ἀποφασίσας νὰ ἐρασθῇς τῆς συζύγου μου.

Μαντεύεις ὁποῖαν ἐντύπωσιν ἐπροξένησαν εἰς ἐμέ εἰ λόγοι του οὗτοι.

— Ἐγὼ; στρατηγέ! ἀπεκρίθην κατάπληκτος.

— Ναί, σύ, ὑήπως προτίθεσαι νὰ τ' ἀρνηθῇς;

— Στρατηγέ! σοὶ ὁμῶς. . . .

— Μὴ ψεύδῃσαι, Κύριε· τὸ ψεῦδος εἶναι ἀνάξιον τιμίου ἀνδρός· ἐλπίζω δὲ ὅτι εἶσαι τίμιος.

— Ἀλλὰ τίς σὰς εἶπε τὸ τοιοῦτο;

— Πῶς; τίς! περίεργον! ἡ σύζυγός μου.

— Ἡ Κυρία Μ. . . .

— Μήπως θέλεις νὰ εἴπῃς, ὅτι ἀπατάται; Περί-μεινον· ἰδοὺ μία ἐπιστολὴ τὴν ὁποῖαν χθὲς τῇ ἐγγραφῇ.

Καὶ εἶπεν πρὸς ἐμέ τεμάχιον χάρτου, τὸ ὁπεῖον ἐννοεῖς ὅτι δὲν ἐδυσκολούθησεν πολὺ ν' ἀναγνωρίσω, Ὁ ἰδὼς σταθὸν κατέρβριεν ἀπὸ τοῦ μετώπου μου. Παρατηρήσας δ' ὁ στρατηγός, ὅτι ἐδίσταζον νὰ τὸ λάβω, συστρέψας αὐτὸ μετὰ τῶν παλαμῶν του, ἐσχημάτισε βύσμη, δι' οὗ ἐγέμισε τὸ πυριβολόν του.

Μετὰ δὲ τοῦτο, ἐπιβαλὼν τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου μου.

— Ὅ,τι εἶχες γεγραμμένον ἐντὸς τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης ἀληθεύεις; μὲ εἶπεν αἱ βράσανόι σου εἶναι ὄντως τοιαῦται, ὁποῖας περιγράφεις αὐτάς; ἀληθῶς αἱ νόκτες σὲ φαίνονται κόλασις; Λέγε, ἀλλὰ λέγε τὴν ἀλήθειαν, ταύτην καὶ τὴν φορὰν.

— Δὲν δύναμαι ἄνευ τούτου νὰ τύχω συγγνώμης, στρατηγέ;

— Τότε λοιπόν, τέκνον μου, ἐπανάλαβε μὲ τὸν συνῆθη τῆς φωνῆς του τόνον, τότε πρέπει ν' ἀναχωρήσῃς, νὰ μακρυνθῇς ἀπὸ ἡμᾶς, νὰ περιηγηθῇς τὴν Ἰταλίαν ἢ τὴν Γερμανίαν καὶ νὰ ἐπανεέλθῃς, ἐντελῶς πρότερον ἰαθεῖς.

Τῷ εἰπεινα τὴν χεῖρα, ἐκεῖνος δ' ἐσφιγξὲ φιλικῶς αὐτήν.

— Λοιπὸν εἴμεσθι σύμφωνοι; μὲ λέγει.

— Μάλιστα, στρατηγέ, αὖριον ἀναχωρῶ.

— Περιττὸν κρίνω νὰ σ' εἰπῶ, ὅτι ἂν ἔχῃς ἀνάγκην χρημάτων, συστατικῶν ἐπιστολῶν. . .

— ὦ! εὐχαριστῶ.

— Ἀκουσε! σοὶ προσφέρω ταῦτα, ὅπως ἤθελε σοὶ προσφέρει πατήρ· μὴ πειραχθῇς ποσῶς διὰ τοῦτο. Ἐξ ἀποφάσεως λοιπὸν δὲν ἔχεις χρεῖαν αὐτῶν; ἔστω ὅς ἀρχίσωμεν τὴν θῆραν καὶ ποσῶς πλεόν ὅς μὴ ἀναφέρωμεν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

Δέξα βήματα μακρὰν ἀνεπέτασε πέρδιξ· πυροβολήσαντος δὲ κατ' αὐτῆς τοῦ στρατηγοῦ, εἶδον τὸ ἐρωτικόν μου δελτάριον ἐπὶ τῆς μηδικῆς πόκας ἀναπέμπον καπνόν.

Τὴν πέμπτην μ. μ. ὥραν ἐπανήλθομεν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ στρατηγοῦ· ἤβλησα ν' ἀποχαϊρένῃσω αὐτὸν πρὸ τῆς εἰσόδου· ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπιμείνας, μ' ἐβίασε νὰ τὸν συνοδεύσω.

— Ἰδοὺ, κυρία μου, εἶπεν ἐπισπερχόμενος εἰς τὴν

αἰθουσαν εξαίρετος νέος, ὅστις ἀναχωρῶν αὖριον δι' Ἰταλίαν, ἦλθε νὰ σὰς ἀποχαιρετήσῃ.

— Ἄ! πραγματικῶς; ὁ κύριος ἀναχωρεῖ; εἶπεν ἡ Καρολίνα, ἐγείρασα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τοῦ ἐργασίου της· συνήντησεν τοὺς ἰδικούς μου, ὑπέστη ἀταράχως τὸ βλέμμα μου ἐπὶ ἐν ἡ δύο δευτερόλεπτα, καὶ ἐπανελάβε τὸ ἔργον της.

Ὅλοι ὠμίλου περὶ τῆς αἰφνιδίου μου ταύτης ἀποδημίας, περὶ τῆς ὁποίας οὐδὲ λέξιν εἶχον εἰπεῖ τὴν προτεραίαν· οὐδεὶς ὅμως ἐμάντευσε τὸ ἀληθές αὐτῆς αἰτίον.

Ἡ Κ. Μ. με περιποιήθη κατὰ τὸ γέῦμα με πολλὴν χάριν.

Τὸ ἐσπέρας ἀπεχαιρέτησα πάντας. Ὁ στρατηγὸς με συνώδευσε ἀναχωροῦντα, μέχρι τῆς ἐξόδου τῆς ἐπαύλειος· ἀγνοῶ τῇ ἀληθείᾳ ἂν τὴν στιγμήν ἐκείνην ἔρωτα μᾶλλον ἢ μῖτος ἡθιγανόμην πρὸς τὴν σύζυγόν του.

Ἐν τούτοις περιηγήθην ἔτος ὀλόκληρον· ἐπισκέφθην τὴν Νεάπολιν, τὴν Ῥώμην καὶ τὴν Βενετίαν· ἡ πόρουν δὲ παρατηρῶν, ὅτι τὸ πάθος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζον ἀτέλετον, ἐξέβριζοτο βαθυμῶδὸν ἐκ τῆς καρδίας μου. Ἐφθασα πλέον νὰ θεωρῶ αὐτὸ ὡς ἐν ἐκ τῶν πολυπληθῶν ἐκείνων συμβάντων, ὧν γέμει παντὸς νέου ὁ βίος, καὶ τὰ ὁποῖα, πρὶν ὀλοτελῶς παραδῶσθαι εἰς τὴν λήθην, σπανιώτατα μόνον ἀναπολεῖ εἰς τὴν μνήμην του.

Εἰσῆλθον εἰς τὴν Γαλλίαν διὰ τοῦ Mont-Cenis φθάσας δὲ εἰς Γρενόβλην, ἐπεθύμησα, ὥς καὶ εἰς συνοδοιπὸρος μου νέος, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισα εἰς τὴν Φλωρεντίαν, νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν Μοιῇν τοῦ ἁγίου Βρούνου. Εἶδον λοιπὸν τότε τὸν οἶκον τοῦτον, τὸν ὁποῖον ἀπὸ ἐξ ἥδη ἐτῶν κατοικῶ, καὶ εἶπον, μειδιῶν, πρὸς τὸν Ἐμμανουὴλ (οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ συνοδοιπὸρος μου) ὅτι ἂν, καθ' ἣν ἐποχὴν ἤμην ἐρωτομανὴς, ἐγνώριζα τὸ Μοναστήριον τοῦτο, ἤθελα ἀφεύκτως καταταχθῇ μετὰ τῶν μοναχῶν του.

Ἐπανῆλθον εἰς Παρισίους. Εὖρων τοὺς παλαιούς μου φίλους, ἐξηκολούησα τὸν αὐτὸν τοῦ ζῆν τρόπον, τὸν ὁποῖον ἡ μετὰ τῆς Κ. Μ. σχέτις μου εἶχε διακόψει, ὥστε ἐνόμιζα, ὅτι ὅσα μέχρι τευδὲ σὲ δηγῆθην ἦσαν ὄνειρον. Ἐν τούτοις ἡ μήτηρ μου μετὰ τὴν ἀναχωρήσειν μου, ἀνωμένη εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἐπώλησε τὸ κτήμά της καὶ ἂντ' αὐτοῦ ἡγόρασε μέγαρον εἰς Παρισίους.

Ἐβλεπον συχνὰ τὸν στρατηγόν· ὦν δ' οὗτος ἦδη εὐχαριστημένος ἐκ τῆς διαγωγῆς μου, μ' ἐπρότεινε μίαν τῶν ἡμερῶν, ἂν ἤθελα νὰ προσφέρω τὰ σεβάζματά μου εἰς τὴν κυρίαν του· τὸ ἐδέχθη, δίδαιος περὶ τῆς ἀδικασίας μου· ἐισερχόμενος μολοντοῦτο εἰς τὸν θάλαμόν της ἡθιγανόμην συγγιγνῆναι τινα, τοσοῦτον ἐλαφρὴν ὅμως, ὥστε οὐδόλως ἀνησύχησα δι' αὐτήν. Ἡ Κ. Μ. ἔλειπε.

Μετὰ τινος ἡμέρας περιερχόμενος ἐφιππος ἐντὸς τοῦ δάτους, ἀπῆντησα, κατὰ τὴν κημὴν δενδροστοιχίας τινός, τὸν στρατηγόν μετὰ τῆς συζύγου του. Ἄν ἀπέρευγον αὐτοὺς θὰ ἐδείκνυντο προσποιήσιν· ἄλλως τε καὶ οὐδένα εἶχον λόγον νὰ ἀποφύγω τὴν Κ. Μ.

Διευθύνθη λοιπὸν πρὸς αὐτοὺς. Τὴν Καρολίαν εὗρον πολὺ ὠραιότεραν ἢ ὅτι εἶχεν ἀφήσει αὐτήν· διό-

τι, ὅτε τὸ πρῶτον ἐγνώρισα αὐτήν, αἱ πρόσδοι τῆς ἐγκυμοσύνης τὴν παρηνόχλουν, ἐνῶ τότε τῆς ἐντελοῦς ὑγείας ἡ ἐπάνοδος τῇ ἀπέδωκε τὴν προτέραν αὐτῆς ἀνθηρότητα.

Μοὶ ἀπέτεινε τὸν λόγον με τόνον φωνῆς παρὰ τὸ σύνθηες ἐπαφρόδιτον, τείνασά μοι ταῦτοχρόνως γαριέντως τὴν χεῖρα· λαβὼν δ' αὐτὴν ἐγὼ, τὴν ἡσθάνην σφριγῶσαν ἐντὸς τῆς ἰδικῆς μου, ῥίγος ἐκ τούτου διεχύθη καθ' ὅλον μου τὸ σῶμα· τὴν προσέβλεψα, ἐκείνη δ' ἐταπεινώτε τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁδηγῆσας τότε τὸν ἱππὸν μου πλησίον της, συνεβάζον μετ' αὐτῶν.

Ὁ στρατηγὸς με παρικάλισε νὰ ἐπισκεφθῶ αὐτοὺς εἰς τὴν ἐξοχὴν των, ὅπου ἐμελλον μετὰ τινος ἡμέρας νὰ ὑπάγωσιν· ἐπέμεινε δὲ τοσοῦτο μᾶλλον εἰς τοῦτο, καθόσον ἡμεῖς εἶχαμεν ἤδη πωλήσει τὴν ἰδικήν μας. Ἀπεποιήθη εὐσεχημόνας τὴν πρόκλησιν του· ἄλλ' ἡ Καρολίνα σφραφίστα πρὸς ἐμέ— « ἔλθατε δά οὐ με εἶπεν. Ἐως τότε δὲν εἶχα ἀκούσει τὴν φωνήν της· οὐδὲν ἀπῆντησα, ἀλλ' ἐβουθίσθη εἰς ῥεμβασμούς· δὲν ἦτον ἡ αὐτὴ γυνή, τὴν ὁποίαν πρὸ ἐνός ἔτους εἶχον γνωρίσει.

Σφραφίστα δὲ πρὸς τὸν σύζυγόν της, πιθανόν, εἶπεν, ὁ κύριος νὰ φεβῆται μὴ βαρυνηθῇ μένων μετ' ἡμῶν· δότε τῷ λοιπὸν τὴν ἄδειαν νὰ συμπαραλάβῃ ἐρχόμενος ἕνα ἢ δύο φίλους του· ἴτως τοῦτο τὸν καταπεῖσει ν' ἀποφασίσῃ τὴν θυσίαν ταύτην.

— Διάβαλε! ἀπεκρίθη ὁ στρατηγός· εἶναι ἐλεύθερος νὰ πράξῃ τοῦτο· ἀκούετε κύριε; με λέγει.

— Εὐχαριστῶ, στρατηγέ, ἀπεκρίθη χωρὶς πολλὰ νὰ σκεφθῶ τί ἔλεγον, ἀλλ' ἔχω δεδομένον λόγον...

— Τοῦ ὁποίου τὴν τήρησιν προτιμᾷτε ἀπὸ ἡμᾶς, εἶπεν ἡ Καρολίνα· εὐγε! εἰσθε πολὺ περιποιητικὸς. Τὰς λέξεις της ταύτας συνώδευσε βλέμμα· ἐξ ἐκείνων διὰ τὰ ὁπεῖτα πρὸ ἐνός ἔτους προθύμως ἔδιδα τὴν ζωὴν μου.

Ὑπεσχέθην νὰ ὑπάγω.

Ἐβλεπον ἐνίοτε εἰς Παρισίους τὸν συνοδοιπὸρον μου ἐκεῖνον νέον, τὸν ὁποῖον εἶχον γνωρίσει εἰς Φλωρεντίαν. Ἐλθὼν οὗτος πρὸς ἐμὲ τὴν προτεραίαν τῆς διὰ τὴν ἐξοχὴν τοῦ στρατηγοῦ ἀναχωρήσεώς μου με ἠρώτησε ποῦ ἐμελλον νὰ ὑπάγω. Οὐδεμίαν εἶχον ἀφορμὴν νὰ τὸ κρύψω.— Ἄ! με λέγει, περίεργος τῶν συμπετυσις· παρ' ὀλίγον νὰ ἦμαι κ' ἐγὼ συνοδοιπὸρος σου.

— Γνωρίζεις λοιπὸν τὸν στρατηγόν!

— Ὅχι· ἀλλ' ἐπρόκειτο νὰ με συστήσῃ πρὸς αὐτὸν εἰς φίλος μου, ὅστις ὅμως ἦδη δυστυχῶς ἀπεθῆ· με εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Νορμανδίας, παραλαμβάνων τὴν κληρονομίαν θανόντος τινός θείου του. Τοσοῦτο δὲ μᾶλλον λυποῦμαι, καθόσον μέλλεις καὶ σὺ ἥδη νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν αὐτὴν ἐξοχὴν, ὥστε θὰ διασκεδάζομεν ἐκεῖ ἐξαίρετα ὁμοῦ.

Ἐνθυμηθεὶς τότε τὴν ὁποίαν μ' εἶχε δώσει ὁ στρατηγὸς ἄδειαν νὰ συμπαραλάβω μετ' ἐμοῦ καὶ ἕνα φίλον μου,

— Θέλεις νὰ ὑπάγωμεν ὁμοῦ; τῷ εἶπον.

— Ἀλλ' ἔχεις τὴν πρὸς τοῦτο ἀπαιτουμένην οἰκειότητα μετὰ τὴν οἰκογένειαν;

— "ὦ! περί τούτου μὴ φρόντιζε.
— Τότε δέχομαι εὐχαρίστως.
— Καλῶς· ἔσο λοιπὸν ἑτοιμος αὐριον κατὰ τὴν
δὴν ὄραν· θὰ ἔλθω νὰ σὲ συμπαραλάβω.

Τὴν ἐνάτην ὥραν τῆς ἐπαύριον ἤμεθα ἤδη εἰς τὸ
μέγαρον τοῦ στρατηγοῦ· αἱ κυριαὶ κατ' ἐκείνην τὴν
στιγμὴν εὐρίσκοντο εἰς τὸ δάσος· μᾶς παρέστησαν τὸ
μέρος ἐνθα περιεπάτου· καὶ μετὰ μικρὰν ἀναζήτησιν
συνητήσαμεν αὐτάς.

Ἡ Κ. Μ. ἄμα ἰδοῦσα ἡμᾶς, ἐφάνη ὠχρῶσθαι. Ἀ-
πέτεινε πρὸς ἐμὲ τὸν λόγον μετὰ συγκινήσεως μὴ δια-
φυγοῦσθαι τὴν προσοχὴν μου. Καὶ ἐνῶ ὁ στρατηγὸς
ὕποδ' ἔχθη εὐμενέστατα τὸν Ἑμμανουήλ, ἡ Κ. Μ.
εἰδείξε πρὸς αὐτὸν φανεράν ψυχρότητα.

— Βλέπεις, εἶπε πρὸς τὸν οὐζυγόν της, διὰ λεπτῆς
τῶν ἐρρῶν κινήσεως ὑποδεικνύουσα τὸν Ἑμμανουήλ,
ἔχοντα ἐστραμμένα τὰ νῶτα πρὸς αὐτήν, βλέπεις, ὅτι
ὁ κύριος εἶχεν ἀνάγκην τῆς ὁποίας τῷ ἐδώσαμεν ἀ-
δείας; Μολοντοῦτο τὸν εὐχαριστῶ διπλασίως.

Πρὶν δ' εὖρω λόγον κατὰλληλον ἵνα τῆς ἀποτεινῶ,
στρέψατα ἐκείνη τὰ νῶτα, ἀπειτάνθη πρὸς ἄλλον. Τό-
σον ὀλίγον ὅμως διήρκεσεν ἡ δυσταρέσκειά της αὕτη,
ὥστε ἀντὶ νὰ λυπηθῶ, διότι ἐπροκάλεσα αὐτήν, ἀπε-
ναντίας ἐπήνεσα ἑμαυτὸν διὰ τοῦτο. Κατὰ τὸ γεῦμα,
καθεσθεὶς πλησίον της, παρετήρησα, ὅτι οὐδὲ τὰ ἐλά-
χιστον διετήρη ἔχνος τῆς πρωϊνῆς δυσταρέσκειας. Ἡ-
τον χαριεστατή....

Ἀφοῦ ἐπίομεν τὸν καφφὲν, ἐπρότεινεν ὁ στρατηγὸς
μικρὸν περίπατον ἐντὸς τοῦ δάσους· προσέφερα τὸν
βραχίονά μου εἰς τὴν Καρολίαν· ἐκείνη δ' εὐμενῶς εἰς
αὐτὸν στηριχθεῖσα, ἐπεδείκνυε καθ' ὅλον τὸν περίπα-
τον τὴν ἐκλυσιν καὶ τὸ ἀτιμέλητον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον οἱ
μὲν Ἰταλοὶ καλοῦσι morbidezza, ἡ δ' ἡμετέρα γλωτ-
σα ἀδυνατεῖ μονολεκτικῶς νὰ ἐκφράσῃ.

Ἐν τούτοις ἡ εὐτυχία μὲ καθίστα ἔξω φρενῶν. Ἄν
καὶ ὁλόκληρον ἔτος ἐχρειάσθῃ δια τὴν ἀπόσβεσιν τοῦ
πρὸς τὴν Καρολίαν πάθους μου, μία μόνη ἤρκεσεν
ἡμέρα ἵν' ἀναγεννηθῇ αὐτὸ ἰσχυρότατον καὶ καταστῇ
κύριον ὅλης τῆς ψυχῆς μου. Οὐδέποτε εἶχον ἀγαπήσει
τὴν Καρολίαν ὅσον ἡγάπων αὐτήν τότε.

Αἱ ἀκόλουθοι ἡμέραι κατ' οὐδὲν μετέβαλον τοὺς
πρὸς ἐμὲ τρόπους τῆς Κ. Μ. παρετήρησα μόνον ὅτι
ἀπέφευγε τὴν κατὰ μόνας συνέντευξιν. Ἀλλὰ τὴν
παραφύλαξιν ταύτην ἐγὼ ἐθεώρουν ὡς νέαν ἀπόδειξιν
τῆς ἀδυναμίας της· ὡς ἐκ τούτου δ' ὁ ἔρωσ μου ἠψύ-
θη ἔτι μᾶλλον, ὑποτιθεμένου ὅτι ἦτον αὐξήσεως ἐ-
πιδεκτικὸς.

Σπουδαία ὑπόθεσις ἐν τούτοις ἀπήτει τὴν εἰς Παρίσι-
ους ἐπὶ τινὰς ἡμέρας παρουσίαν τοῦ στρατηγοῦ. Ὅταν ἡ
εἰδησις αὕτη ἠγγέλθη εἰς τὴν Κ. Μ. παρετήρησα, νο-
μίζω, χαρὰν ἐκστράψασαν ἐπὶ τῶν ὁμμάτων της· εἶπον
δὲ κατ' ἑμαυτὸν. ὦ! σ' εὐχαριστῶ, Καρολίαν· ἡ ἀ-
ναχώρησις αὕτη τοῦ στρατηγοῦ σὲ καθιστᾷ περιχαρῇ
διὰ τὴν ὁποίαν σοὶ παρέχει ἐλευθερίαν. Ὅλαι αἱ ὥ-
ραι, ὅλαι αἱ στιγμαὶ, τὰ δεύτερα ὅλα τῆς ἀπουσίας
τοῦ ταύτης δι' ἡμᾶς τοὺς δύο εἶναι προωρισμένα.

Ὁ στρατηγὸς μετὰ τὸ γεῦμα ἀνεχώρησε· προε-

πέμψαμεν αὐτὸν μέχρι τοῦ πέρατος τῆς ἀλωῆς· κατὰ
δὲ τὴν ἐπιτροπὴν ἡ Καρολίνα, στηριχθεῖσα, ὡς ἔθος,
εἰς τὸν βραχίονά μου, μόλις ἰδύνατο νὰ κρατηθῇ ὀρ-
θία· τὸ στήθος της ἐπνευστία, ἡ ἀναπνοή της διεκό-
πτετο. Τὴν ὠμίλησα περὶ τοῦ ἔρωτός μου, οὐδόλως
δ' ἐφάνη δυσανασχετοῦσα· ἀλλὰ, καὶ ἂν τὸ στόμα της
ἤθελε μ' ἀπαγορεύσει τὴν ἐξακολούθησιν, οἱ ὀφθαλμοὶ
της ἦσαν εἰς τοιαύτην χαύνωσιν βυθισμένοι, ὥστε ἡ-
δυνάτε νὰ τοῖς δώσῃ ἐκφράσιν σύμφωνον πρὸς τοὺς
λόγους της.

Ὡς ὅναρ διήλθεν ἡ ἑσπέρα ἐκείνη· δὲν ἠξέυρω τι
παίγιον ἐπαίχθη· τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι ἤμην
πλησίον της· ὅτι ἡ κόμη της ἐκυμάτιζεν ἐπὶ τοῦ προ-
σώπου μου εἰς πάνταν αὐτῆς κίνησιν, ὅτι ἀπειράκις
ἡ χεὶρ μου ἤγγισε τὴν ἰδικήν της, ἦτον ἑσπέρα φλο-
γερά· πῦρ ἐκυκλοφόρει ἐντὸς μου.

Ἀλλ' ἡ ὥρα καθ' ἣν ἐπρεπε νὰ χωρισθῶ ἐβῆσεν·
οὐδὲν ἄλλο μοι ὑπελείπετο, ἵνα κατασταθῶ ἐντελῶς
εὐδαίμων, εἰμὴ ν' ἀκούσω ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς Κα-
ρολίνας τὰς λέξεις ταύτας, τὰς ὁποίας τοσάκις σι-
γαλῇ τῇ φωνῇ τῇ εἶχον ἀποτειναι, « Σ' ἀγαπῶ! σ' ἀ-
γαπῶ. » Μετέβην εἰς τὸν κοιτῶνά μου περιχαρῆς
καὶ ὑπερήφανος ὡς ἂν ἤμην βασιλεὺς τῆς ὑψηλοῦ·
καὶ δὲν εἶχον ἄδικον, διότι τὴν ἐπίοῦσαν, τὴν ἐπίοῦσαν
ἔως, τὸ ὠραιότερον τῆς πλάστεως ἄνθος, ὁ πολυτι-
μότερος ἀδάμας, ἡ Καρολίνα, ἐμελλε νὰ μὲ εἶπῃ τὴν
μαγικὴν ἐκείνην λέξιν τοῦ ἔρωτος... Εἰς τὴν λέξιν
ταύτην περιείχοντο ὅλαι τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς αἱ
ἡδοναί.

(Ἀκολουθεῖ).

ΠΕΡΙ

ΓΥΝΑΙΚΩΝ,

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ ΑΥΤΩΝ

ὑπὸ τοῦ Ἱατροῦ Reveillé-Parise.

« Πάντα συνέχει ἔρωσ... »

Ἐν παντὶ καιρῷ, ὡς γνωστὸν, ἡ σπουδὴ τῆς γυ-
ναικὸς ἐψησχόλησε πλείστους συγγραφεῖς, καὶ παράδο-
ξον, αἰετοτε σχεδὸν ἀπεφάνθησαν ἄλλοι μὲν αὐτῶν
μετ' ἄκρας κολακειάς, ἄλλοι δὲ ὑπὸ πνεύματος πι-
κρῆς καὶ κακενθρεχοῦς ἐμπνεόμενοι ἐπικρίσεως.

Ἐπραγματεύθησαν ἐπὶ πολὺ περὶ τῶν αντιφάσεων,
τῶν ἐκπληκτικῶν ἀντιθέσεων, τοῦ παραξένου, καὶ
τῶν ἰδιοτροπιῶν τῶν γυναικῶν, καὶ ἐν συμπεράσματι
εἶπον, ὅτι εἶναι ἀνεξήγητοι. Βεβαίως, ὁλόκληρον βι-
βλιοθήκην ἠρῶντο νὰ πληρώσῃ τις ἐκ τῶν ὅσα ἐγρά-
ψαν ὑπὲρ ἢ κατὰ τοῦ φύλου τούτου ἀπὸ πολλῶν
αἰώνων. Οἱ μὲν σκορπίζοντες θαφιλῶς τὰ εὖσσμα
ἀνθῆ τῆς κολακειάς, παρέστησαν τὴν γυναῖκα ὡς θεό-
τητά τινα, ἣν ὀφειλομεν ἀεῖποτε νὰ σεβώμεθα, νὰ
λατρεύωμεν, νὰ θαυμάζωμεν· αἱ χάριτές της εἶναι ἄ-
πειροι, τὰ ἐλαττώματά της ἀδιόρατα, ἡ ἂν ὑπάρχω·